

KO SE PTIČKI ŽENIJO

Glejte, že se v zlatem vozu
pelje k nam pomlad
iz dežele za oblaki,
kjer je sončni grad.
Veter pot pred njo pometa,
zvonček ji zvoni
in škrjanček na piščalko
ji pozdrav žgoli.

V soncu griči kot fantiči
smejejo se do ušes,
v grmu zbirajo se ptiči
v svatben ples.
Z onstran morja pripeljali
so žené —
zdaj bi radi svatovali,
čas je že!

Urneje, voznik s kočijo,
čez ledeni most,
vsi se te že veselijo,
vsem boš dragi gost!
Čaka pesnik, kmet te čaka,
čaka v grmu ptič —
urno, urno skoz oblake,
žarek, zlat konjič!

Do ušes smejo se griči
v sončni dan
in na svatbo mladi ptiči
vriskajo čez plan.
Urneje, voznik s kočijo
zdaj k nam zavij —
radi šli bi na gostijo
tudi mi!

ČEŠNJA V BELEM

Spet se v našem vrtu
češnja preoblači,
z dežjem se umiva,
z vetrom se krtači,

a pomlad ji takšno
lepo krilo šiva,
da je prav zaresno
hčerka nevoščljiva.

Kdo je, se sprašuje,
dal ji tole krilo,
kje so zanj kupili
takšno lepo svilo,

ali se je sama
naučila tkati,
ali pa nemara
so doma bogati?

Gleda in modruje:
vem, pomlad je mama;
tudi moja včasih
zame šiva sama,

ampak kdo je očka?
Očka? Tam v sinjini
nad gorami sonce
žvenketa s cekini ...

ŽELJE

Jurček naš je res še majhen,
želje pa ima velike,
kdor bi meril jih, nameril
bi gotovo tri kubike.
Kar še zjutraj kakor muha
nebogljeno zdi se,
preko dneva do večera
v slona spremeni se.

Petelinček v konja zrase,
muca vol postane,
ura v avto se sprevrže,
iz vozička vlak nastane.
Zdavnaj že Ljubljana sedmero
bi zabili,
če bi vsaj napol tem željam
ugodili.
Nič ne bomo mu kupili.
Kakor veste,
križ je zdaj z avtomobili
in nič prida ceste.
Pa še to hudo skrbi nas:
morebiti
morali bi avto kmalu
v konja spremeniti.

Konja pa potem spet v uro,
uro v nove hlače,
te pa v žabo, ki navita
v Jurčka skače.
Ker pa vsega tega sami
si ne znamo narediti,
moramo si prej kot avto
copernika kje kupiti.

Kdor ve zanj, naj ga izvoli
k nam poslati,
toda tisti, ki prišel bo,
mora res kaj znati;
a predvsem naj ve, kako se
prazen žep napolni
in kako se vsak dan tisoč
želj izpolni!

NA POČITNICE

Zdaj pa hitro knjige stran!

Dosti so se naznojile
vse to leto z nami vred,
po nedolžnem zakrivile
marsikakšen slabi red,
že kar mršave postale
od garanja in skrbi —
no, zdaj bodo se naspale
in spočile kakor mi.

Zrak v teh pasjih dneh vroč je
in možgani pozaspé,
če ljudem gre na otročje,
tudi knjigam rado gre;
in zato zgoditi zna se,
da bi spravil jih v norost,
kdor bi še te dneve pasje
preizkušal njih modrost.

Zvezki, svinčniki in knjige
bodo čakali ta čas,
da v veselju stare brige
izpuhtijo se iz nas;
saj kot v rodno gnezdo ptice
pridemo v jeseni spet
iz teh knjig z veliko žlico
novo učenost zajet.

OTROCI OB MORJU

Zidajo, stavijo
mladi mornarji
peščene pomole
v srebrno vodó.
Na barke papirnate
sonce nalaga
težki svoj tovor —
zlato.

Kuštravi veter,
krmar hudomušni,
odvaža te barke
na konec sveta.
Na koncu sveta
pa je sonce vse leto
in tam zlatolaske so
— sanje — doma.

Pa bodo dorasli
mornarji in sanje
in stari krmar
bo krmilo dal njim.
Ej, mladi mornarji
in mlade mornarke,
jaz barčicam vašim
vso srečo želim!